

מדת רחמים לדין, מ"מ עיקר הדבר התחיל במדת הדין ואז ג"כ מדת הרחמים הסכימה לזה, משא"כ בהצלתו התחילה רק ממדת הרחמים ואח"כ מדת הדין הסכימה ג"כ להצילו מן המבול וממצב התיבה שהי' בה בגלות ובצער גדול.

ויאמר ה' אל נח בא אתה וכל ביתך אל התיבה

(נד) **בשם** אדמו"ר ר' משה מקאברין פי' בא אל התיבה שיבוא האדם אל התיבה היינו המלה שזהו נמי לשון תיבה והיינו תבה של תורה ותפלה מה שמתפלל שיבוא לשם כל גופו, ושאלו אחד וכי אפשר לאדם גדול שיכנס לתוך תבה הקטנה, וענה לו דממי שמחזיק עצמו יותר גדול מהמלה שאומר אין אנו מדברין ע"כ, והיינו שיכניס א"ע כולו להתיבה של תורה ותפלה, והיינו שיכניס לשם את כל האני שלו, וכמו שפרשנו דהלל הי' אומר אם אני כאן הכל כאן (עיין סוכה נ"ג) דהכונה נמי אם אני כאן שכל האני שלי ישנו כאן בתוך המקדש, הכל כאן היינו השם יתב' כאן, וכמו שאמרו ז"ל דכל העונה אמן יהא שמי' רבה בכל כחו פותחין לו שערי גן עדן, היינו בכל כחו בכל כונתו וזהו שמכניס כל גופי בהתבה של אמן.

ולפניו י"ל נמי דכתיב צהר תעשה לתבה, י"ל צהר לשון אורה תעשה לתבה

שאתה אומר ולומד, שתאיר זה, שיהא זה האורה שלך בבהירות המוח והלב, (ואפשר שראיתי זה) והענין הוא דהצלת התיבה של המבול זהו מעשה הקב"ה ומעשיו הם נצחיים והציווי לעשות התבה הוא ג"כ נצח, והתבה של זמננו זהו התורה והתפלה וזהו המלות קדושות שבהם יוכל אדם להכנס ולהסתתר, מפני מי המבול של מים הזדונים של העולם והוא הם דוגמת עץ החיים שלו, וצריכין לבוא כולו בתוכו, וינצל בין בגשמיות מצרות העולם ובין ברוחניות שלא יתלכלך אדם בחטאים של העולם, ולפי מה שכתבנו לעיל (אות ל"ג

ל"ד), שהבאנו דברי המ"ר שהתיבה היתה בית ה' ובוזה"ק שזהו היתה דוגמת ארון ה' עיי"ש, א"כ זהו מבואר שג"כ בימינו הבית ה' המקום מקדש מעט זהו בית ה' ושבנו אנו מתפללין ועוסקים בתורה, זה התיבה שבו אנו גיצולין תמיד ממבול הצרות של העולם וכמו שאמר דוד ע"ה כי יצפנני בסוכו וכו' שזהו מגין וסוכך ומבדיל בין העולם כולו ובינינו שננצל מדיעות העולם ושלא יתלכלך האדם בבוהמא של העולם ואימתי זה בא אל התבה שנכנס בתוכו של המלות הקדושות ונבטל עצמנו להם זהו התיבה לדורות.

כי אותך ראיתי צדיק לפני וכו' (זא)

(נה) **ופירש** רש"י ולא נאמר צדיק תמים מכאן שאומרים מקצת שבחו של אדם בפניו וכולו שלא בפניו עכ"ל ועיין רש"י עירובין י"ח, ד"ה אומרים מקצת שבחו וכו' אין מרבה בשבחו בפניו מפני שנראה כמחניף בפניו כתיב צדיק שלא בפניו כתיב צדיק תמים, ועיי"ש מהרש"א שכתב עוד טעם דהיינו שלא יהא לב שומע גס בו ויחזיק טובה לעצמו (והיינו שלא יפול בגאוה) וכתב אבל האי טעמא לא שייך בהקב"ה שאמרו בב"ר מצינו שאומרים מקצת שבחו של מי שאמר והי' העולם בפניו שנאמר אמרו לאלקים מה נורא מעשיך וכו' עיי"ש, אבל טעמא דמחניף שייך בי' עכ"ל, וזהו נמי צ"ב דמה שייך מחניף להקב"ה והלא זהו אמת שיש בו הכל, הנח הכונה מחניף זהו נמי מצד האומר ומשבח לחבירו, שרוצה לומר לו כן בכדי שישגי מבוקשו, אבל אינו אומר באמיתת לבבו כן, ולכן זה נמי שייך בהקב"ה שאם יאמר כל שבחו א"כ יהי' האדם נראה כמחניף היינו שרק בשביל עצמו כדי שישגי בקשתו אומר כן, דצריכין לומר זה בכל לבבו, ולא באופן של מחניף, ולכן אפילו מי שאומר בכל לבבו ג"כ לא יאמר אלא מקצת שבחו בכדי שלא יהא נראה כמחניף, כן לכאורה הכונה.

צוהו
: ככל
דכאן
חמים,
רחמים
דורות,
יץ כי
עתה
אותו
העולם
ואי"ז
הפרשה
מר כי
כונתו
ן תהי'
המבול
קרבתו,
י' לשון
עשיית
ם דלכן
; בכדי
עשייתו
: רש"י
כו' והוא
ל' לעולם
ית הדין

כל אשר
זרשה זו
אלקים
ין אמרה,
פרשה זו
הרחמים
יימת ג"כ
כל אשר

י' כי רבה
את האדם,
: מהפכין